

ἐστιὼν, ἂν σὺν τῷ ἀναγκαίῳ χρήματι, εἴχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν μας καὶ ἀμαξοστοιχίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τῆς Βρεσλαυίας, χάριν τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας κατασκευασθεῖσαν. Καὶ δὲν δύνανται μὲν αἱ δύο ἀμαξὶ μετὰ τῶν καθ' ὑπερβολὴν πολυδαπάνων συντρόφων των ὧν ἀντιμετρηθῶσι ποτε πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας καὶ Ναπολέοντος τοῦ Γ'. ἀμαξοστοιχίας, ὅπως δὴ ποτε ὁμῶς συμφώνως πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπέριττον τῶν γερμανῶν ἡγεμόνων ἐπικρατεῖ ἐν αὐταῖς σχετική τις ἀπειροκαλία, παρέχουσα ταῦτοχρόνως πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμενην ἀνάπαυσιν.

Ἡ πρώτη καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου ἔχουσα τὴν εἰσοδὸν ἀμαξία εἶνε ὠρισμένη διὰ τὸν πρίγκηπα διάδοχον καὶ συνδέεται πρὸς τὴν ἀμαξίαν τῆς πριγκηπίσσης διὰ μεσολαβούσης τινὸς ἐλευθέρας γεφύρας. Θύρα τις ὁδηγεῖ ἐντεῦθεν εἰς αἰθούσαν, ἥς τὸ ἀνάκλιτρον δύνανται νὰ μεταβληθῇ εἰς κλίνην. Ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ τινες ἔδραι ἀναπαυτικά καὶ πλεκτά τινα καθίσματα, δύο ἐρμάρια, ἐν οἷς εἶνε ἐναποθετιμένα τὰ στρώματα τῆς κλίνης καὶ νιπτήρ. Ἐντεῦθεν εἰσέρχεται τις διὰ μικρᾶς τινος θύρας εἰς μικρὸν κοιτῶνα καὶ περαιτέρω εἰς τὸν διὰ τὴν συνοδίαν ὠρισμένον χώρον, διεσκευασμένον καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ γνωσταὶ ἀμαξίαι τοῦ ὕπνου. — Ἡ ἀμαξία τῆς πριγκηπίσσης τῆς Γερμανίας εἶνε ἁπλῶς πολυτελέστερον παρὰ τὴν τοῦ διαδόχου κεκοσμημένη. Ἔχει ἐν πρώτοις χώρὸν τινα πανταχόθεν ὑπὸ παραθύρων περικυκλούμενον καὶ ὁπόθεν δύνανται τις ἐλευθέρως νὰ ῥίπτῃ τὰ βλέμματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τὸ μέρος τοῦτο συγκοινωνεῖ πρὸς τὴν αἰθούσαν, ἥτις συγχρόνως χρησιμεύει καὶ ὡς ἐστιατόριον διὰ τοῦτο ἐνταῦθα εὐρίσκεται τράπεζα, ἐφ' ἧς εἶνε ἐναποθετιμένα τὰ ἀγγεῖα, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ χρειώδη πρὸς γραφήν. Αἱ ἔδραι τῆς αἰθούσης δύνανται ἐπίσης νὰ μεταβληθῶσιν εἰς κλινὰς. Ἡ αἰθούσα αὕτη ἀμέσως συνδέεται πρὸς τὸν ἀπλοῦν κοιτῶνα. Διὰ τινος πλαγίας παρόδου συγκοινωνεῖ τέλος τὸ μέρος τοῦτο καὶ πρὸς τὸ μέρος τὸ διὰ τὴν θαλαμηπόλον ὠρισμένον, ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐρμαρίοις διὰ τὰ στρώματα τῆς κλίνης ὑπάρχει καὶ μικρὸν μαγειρεῖον. — Αἱ ἀμαξίαι θερμαίνονται διὰ θερμοῦ ἀέρος καὶ φέρουσι διπλᾶ παράθυρα. Οἱ τοῖχοι εἶνε κατεσκευασμένοι ἐκ ξύλου καρυᾶς, τὰ δὲ ἐπιπλά εἶνε ἐπεστρωμένα διὰ κυανοῦ μαροκινῶ δέρματος.

Ἄς ἐγκαταλείψωμεν ἤδη ἐπ' ὀλίγον τὴν Εὐρώπην καὶ διαβαίνοντες τὸν Ὁκεανὸν ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν νέον κόσμον, ὅπου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ θαυμαστός σιδηρόδρομος, ἐν ᾗ περιπτώσει παράσχωσι τὰ ἀπαιτούμενα

κεφάλαια οἱ ἐκεῖ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι, ὅπερ καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ γίνῃ ἕνεκα τῶν ἐπιτυχιῶν, αἵτινες ἀείποτε στέφουσι τὰς ἐκεῖ ἄχρι τοῦδε γενομένας σιδηροδρομικὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν δύνανται νὰ φαντασθῇ ὅτι σκοποῦσι νὰ στρώσωσιν ὑπογίους σιδηροδρομικὰς γραμμὰς ἐν τινι κεντρικῇ ὁδῷ χωρὶς νὰ ταράξωσι τὴν κίνησιν ταύτης καὶ χωρὶς, ὡς ἐν Λονδίῳ, νὰ σκάψωσι τὴν γῆν τόσο βαθέως ὥστε ἡ ἐν ταῖς ἀμάξαις διατριβὴ νὰ καταστή διυάρεστος καὶ ὀχληρά. Εἰς βάθος πέντε καὶ ἡμίσεως μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁδοῦ ὅλος ὁ ὑπ' αὐτὴν κατὰ πλάτος καὶ μήκος χώρος σκάπτεται καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ ἐγείρεται κινήτῃ γέφυρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας τρέχουσιν αἱ ἀμαξίαι τῆς πόλεως χωρὶς οἱ ἐν αὐταῖς καθήμενοι νὰ αἰσθάνωνται ὅτι εὐρίσκονται ὑπεράνω διορυχθέντος ἐδάφους, ἀμέσως δὲ ὑπὸ τὴν γέφυραν ταύτην κατασκευάζουσιν ἐπίπεδον σιδηρᾶν ἀψίδα, ἥτις ἀφαιρουμένης τῆς γεφύρας ἀποτελεῖ τὸ ἀμαξίτον ἐπίχωμα. Ἡ ἀψὶς στηρίζεται ἐπὶ κινῶν καὶ ἀμφοτέρωθεν δὲν φθάνει μέχρι τῶν οἰκιῶν, ὁ μεταξὺ δὲ ὑπολειπόμενος στενὸς χώρος χρησιμεύει πρὸς ἀερισμὸν τῆς ὑπονόμου. Ἐν αὐτῇ στρώννυνται ἤδη τέσσαρες τροχαί, ἐφ' ὧν κινεῖνται διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, εἰς ἑκατέραν δὲ πλευρὰν αὐτῶν ἐκτείνεται εὐρὺ πεζοδρόμιον, δι' οὗ κατερχόμενός τις ἐκ τῶν ἀμαξίων δύνανται νὰ μεταβῇ εἰς τὰ εἰς μαγαζεῖα μεταβληθέντα ὑπόγεια τῶν οἰκιῶν.

Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ὑπερηκόντισαν τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκ χάρτου κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων. Ἀφ' οὗ κατασκεύασαν σιδηροδρομικὰς τροχιάς ἐκ χάρτου καὶ τροχοὺς ἀμαξίων, πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐναυπήγησαν ὁμοίως ἐκ χάρτου πλοιάρια, τὰ ὅποια μάλιστα ἀπὸ τινος ἤρχισεν ἀμερικανικόν τι ἐργοστάσιον νὰ πωλῇ ὡς ἰδιαιτέρον προϊόν. Πρὸς τοῦτο κατασκευάζουσιν ἐν πρώτοις ξύλινόν τινα σκελετὸν πλοίου, ἐφ' οὗ κατόπιν προσεπικολλῶσιν ἐπ' ἄλληλα διάφορα στρώματα χάρτου, μέχρις οὗ αἱ πλευραὶ προσλάβωσι τὴν ἀναγκαίαν πυκνότητα καὶ πάχος. Τὰ τοιαῦτα χάρτινα πλοῖα εἶνε ἐκτάκτως ἐλαφρὰ καὶ οὐδεμίαν πάσχουσι βλάβην ἐκ τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ ζήτημα ὁμῶς εἶνε, ἂν ἐπὶ μακρὸν δύνανται ὧ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἐπενέργειαν τῆς ὑγρασίας καὶ ἂν τὸ ἐπίχρισμα ἀρκεῖ εἰς προφύλαξιν αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον ἐναυπήγησε καὶ ἐν μικρὸν ἀτμόπλουν ἐκ χάρτου καὶ οὐκ ὀλίγας κινήτας ἀψίδας δι' ἀστεροσκοπεῖα. Ἴσως μετ' ὀλίγον χρόνον οἱ Ἀμερικανοὶ παρυσιάσωσιν εἰς τὰ ἐκθαμβὰ ἡμῶν ὄμματα καὶ οἰκίας ἐκ χάρτου καὶ ἀμάξας καὶ θεάτρα!

ΑΙ ΑΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΚΙΑΙ.

Παραμῦθι. (τέλος.)

Για νὰ ἰδοῦμε, ξέρεις νὰ φερθῇς ὅπως κ' ἐμεῖς; τὴν ἐξήτασε πρῶτα — πρῶτα ἡ φιλοφροσύνη.

— Ἐγώ; ἀπὴντησεν ἐκθαμβὸς ἡ ὑποκρισία. „Ἐγὼ φέρομαι ἔτσι . . . !

Κι' ὥσθ νὰ στρίψουν ὁ μᾶτι ἡ ἀρεταίς; ἡ ὑποκρισία κατέβασε τὰ μάτια κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια ἔσθ στῆθος. ὀλίγη κοκκινάδα ἐφάνηκεν ἀπάνω ἔσθ μάγουλό της . . . μὰ τὴν ἀλήθεια ἡ ἀγνωστὴ παρθένος δὲν ἔμπουσε νὰ ἔχη παρθενικώτερο πρόσωπο.

— Μπράβο, κατεργάρα! Τώρα ὁμῶς πῶς θὰ φερθῇς κατα τὸν ἐξαχρειωμένο τρόπο . . . ;

Ἡ ὑποκρισία ὁμῶς οὔτε ἀπάντησιν ἔδωκεν εἰς τοῦτο. Ὡς μιὰ στιγμὴ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ παρατηρήσῃ κανεὶς, τόσο ἄλλαξεν, ὥστε καὶ αὕτη ἡ ὀξύδερκεια διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐφτυσε καταγῆς καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ βασκαθῇ!

Τότε ὅλοι ἀπεφάσιζαν ὁμοφώνως νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ νὰ υπογράψουν τὸ πληρεξούσιο, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ὑποκρισία ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐναρέτων ὑποθέσεων.

Ἀμὰ ἀρχίσῃ τις μιὰ δουλειά, πρέπει καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. ὅσον ταπεινωτικὸ καὶ ἂν ἦτο, ἔπρεπε ὅπως δὴ ποτε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὰς κακίας. Ὡς δὲ δρόμο

ποῦ πήγαινε ἔστο στρατόπεδόν τοὺς μόλις ἔμπορῶσεν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια. „Πῶς ἔξαπλώθηκε ἔς ὅλον τὸν κόσμον ἡ προστυχιά! παρεπονέτο φωναχτὰ καὶ μέσα της προσέθετεν: „Ἄχ! τί λαμπρὴ ζωὴ τραβοῦν ἡ κακία!“ Καὶ τῷ ὄντι μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἓνα μίλι ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῶν ἀρετῶν, καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ παντοῦ πλοῦτον καὶ παλάτια, παιγνίδια, χοροὺς καὶ γέλια. Πόσον ωραῖαν πόλιν εἶχανε κτίσει ἡ κακία, μὲ δρόμους μεγάλους καὶ πλατεῖς, μὲ πλατεῖαις καὶ μὲ βουλεβάρτα! Νὰ αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς ψευδομαρτυρίας, ἐκεῖ εἶνε ἡ μεγάλη πλατεῖα τῶν προδοτῶν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κάτω ἀρχίζει τὸ Βουλευτάριο τῆς αἰσχύνῃς. Ἐκεῖ ἔχει ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους τὸ κατὰστημά του Συκοφαντίαν, καὶ πουλεῖ ὁ ἴδιος μαστίχα καὶ ῥαλί.

Ὅσον εὐχάριστα καὶ ἂν ζοῦσαν ἡ κακία, ὅσον ἄτιμας καὶ ἂν ἦσαν ἔταις υποθέσεις τους — πάλιν ὅμως, ἅμα ἶδανε τὴν ὑποκρισίαν ἀναμεινὰ τους, ἔμειναν ἄφωνοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ τὸν θαυμασμό. Κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἦτανε τοιαύτη, αὐτὸ οὐτε ὁ Σατανᾶς, οὐτε ὁ Βεελζεβούλ ἔμπορῶσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους, ποῦ ἦτανε βέβαιος ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἔσθ' ὁ κόσμος προστυχιά ποῦ νὰ μὴ τὴν ἔκαμε, ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε:

Ἄδικα νόμιζα κ' ἐγώ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔσθ' ὁ κόσμος ὑποκείμενο χειρότερο ἀπὸ ἐμένα. Ἐγὼ τίποτα δὲν εἶμαι! Νὰ αὐτὸ εἶνε τὸ καθ' ἑαυτὸ φαρμάκι! Ἐγὼ εἶμαι περισσότερο προπετής καὶ δὲ αὐτὸ πολλὰς φορὰς μὲ ρίχνουν καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα, ἂν ὅμως αὐτὸ τὸ λουλοῦδι πλησιάζῃ κανένα, ἀλλοίμονον ἔς αὐτόν, καμμιά σωτηρία ἂς μὴν ἐλπίζῃ! Σὲ μαγεύει τόσο καὶ σὲ δένει ἔσθ' ὁ δίχτυά του τόσο σφιχτὰ, ὥσπου νὰ σοῦ ῥοφῇ καὶ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τοῦ αἵματός σου.“

Μὲ ὅλον ὅμως τὸν θαυμασμό ποῦ ἐπροξένησεν ἡ ὑποκρισία, ἡ παρουσία της ἔφερε πολλὴν ταραχὴ μέσα εἰς ταῖς κακίας, διότι μερικαὶς ἀπὸ αὐταῖς, ποῦ ἐβαστοῦσαν τὰς παλαιὰς παραδόσεις, ὡς ἡ σοφιστεία, ἡ μωρία, ἡ υπερηφάνεια, ἡ μισανθρωπία κτλ. ἔχον μόνον δὲν ὑποδέχθησαν αὐτήν, ἀλλὰ ἠμποδίζαν καὶ τῆς ἄλλαις νὰ πᾶν νὰ τὴν δεχθῶν.

— „Ἡ ἀληθινὴ κακία, ἔλεγαν, δὲν χρειάζεται προσωπίδα· μονάχη της κρατᾷ τὴ σημαία ἀψηλὰ καὶ ἀνδρικά. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς διδάξῃ νέον ἡ ὑποκρισία, τὸ ὅποιον ἡμεῖς δὲν ἐμάθαμεν καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ ἐδημιουργήθηεν ὁλος ὁ κόσμος; — βέβαια τίποτε. Τὸ ἐναντίον ὅμως εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ μᾶς δείξῃ, ἐπικίνδυναις ὑπεφυγαῖς καὶ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ, ἂν μὴ τὸν ἑαυτὸν μας, τοῦλάχιστον ὅμως τὸν κόσμον νὰ ἐντρεπώμεθα. Caveant consules! Ἐως τῶρα εἶχαμε ὀπαδούς, οἱ ὅποιοι πάντοτε μᾶς ἦτανε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι, ἂν ὅμως αὐτοὶ τῶρα παρατηρήσουν ταῖς ὑπεφυγαῖς μας, θὰ ποῦν: „ὡς τόσο πολὺ στενὰ θὰ τὰ φέρανε ἡ κακία γιὰ ν' ἀρνούνται τὸν ἑαυτὸ τους!“ καὶ ἔσθ' ἡ θὰ μᾶς γυρίσουν τῆς πλάταις· μὴ σὰς μέλει, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔσθ' ἡ θὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα.

Αὐτοὶ ἦτανε οἱ λόγοι τῶν κοινωνικῶν κακιῶν, ἡ ὁποία οὐτε νέαις διδασκαλίαις, οὐτε νέαις μεταρρυθμίσεως, οὐτε καμμιάν ἄλλην μεταβολὴν παραδέχονταν ἔσθ' ἡ παλαιὰ τους κατὰστασι. Στὴ βρώμα μέσα γεννιέθηκαν κ' ἐπροτιμοῦσαν καλλίτερα ἔς αὐτὴν μέσα νὰ σκάσουν παρὰ ν' ἀφήσουν τῆς παλαιαῖς παραδόσεις των.

Κοντὰ τοὺς ἦτανε ὅμως ἄλλη μιὰ παρέα ἀπο κακίας, ἡ ὁποία δὲν εὐχαριστήθηκαν μὲ τὴν παρουσίαν τῆς ὑποκρισίας, ὅχι διότι τὴν ἐσυχαίνονταν, ἀλλὰ τὸ περισσότερο, διότι καὶ χωρὶς αὐτὴν εἶχανε σχέσεις μὲ ταῖς ἀρεταῖς. Ὡς αὐτὴν τὴν παρέα ἦτανε ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσυνέπεια, ἡ προδοσία, ἡ σπερμουλογία, ἡ συκοφαντία καὶ ἄλλαις. Αὐταῖς οὐτε πάτησαν ταῖς φωναῖς ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, οὐτε ἐχειροκροτήσανε, οὐτε ἐφώναζαν „ζήτω“, ἀλλὰ σήκωσαν μόνον τοὺς ὤμους των καὶ εἶπαν: „Ὅριστε, περᾶστε, παρακαλῶ.“ Ὅπως καὶ ἂν ἦνε ὅμως ὁ θρίαμβος τῆς ὑποκρισίας ἦτανε πλέον βέβαιος. Ἡ νεολαία, τῆς ὁποίας ἀντιπρόσωποι ἦτανε ἡ μοιχεία, ἡ μέθη, ἡ ἀκρασία, ἡ ἀκολασία καὶ ὁ καυγᾶς ὥρισε μίαν συνέντευξιν καὶ ἐδέχθηκε τὸν πληρεξούσιον μὲ τόσαις τιμαῖς, ὥστε ἡ σοφιστεία ἀμέσως ἔμεινε κόκκαλο μὲ ταῖς φλυαρίαις της.

— Σεῖς μᾶς ἐνοχλεῖτε μόνον, ἔλεγεν ἡ νεολαία πρὸς τοὺς γέρους. Ἐμεῖς θέλουμε νὰ ζήσουμε καὶ σεῖς μᾶς τὰ κάνετε ὅλα μαῦρα. Ἐμᾶς θὰ μᾶς γράφουνε καὶ ἔσθ' ἡ βιβλία μέσα (αὐτὸ τοὺς ἐγαργάλιζε περισσότερο ἀπ' ὅλα) καὶ θὰ μᾶς τιμοῦν μέσα ἔσθ' ἡ μεγάλα σαλόνια! θὰ μᾶς ἀγαποῦν ἐπίσης καὶ ἡ γρηαῖς γυναῖκες!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν ὅλα ἔγιναν ἔτοιμα διὰ τὴν εἰρήνην, καὶ ὅταν ἐγύρισε πίσω ἡ ὑποκρισία καὶ ἔδωκε λόγον τῶν πράξεών της, ἡ ἀρεταὶς ἐπέσθησαν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιά ἀφορμὴ νὰ μισοῦν ταῖς κακίας. Ἀπεφάσισαν ὅμως νὰ μὴ χαλάσουν τὴν παλαιὰ ὀνοματοθεσίαν, διότι ποῖος ἔξερει ἂν δὲν τὴν χρειασθοῦν καὶ πάλιν, — ἐν τούτοις ἐσυμφώνησαν νὰ τὴν μεταχειρίζονται μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ διεγείρουν τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ μεγάλη φιλία μεταξὺ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν. Ἄν π. χ. ἡ ἀκολασία ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐγκράτειαν, ἔπαιρνε μαζὶ τῆς τὴν ὑποκρισίαν — καὶ ἡ ἐγκράτεια ἔβγαινε καὶ ταῖς ὑπεδέχετο ἀπὸ μακριά:

— Ὅριστε, παρακαλῶ, ἔσθ' ὁ φτωχικὸ μου! Ἐχω διὰ Σᾶς . . !

Καὶ τὸ ἐναντίον, ἂν ἡ ἐγκράτεια εἶχεν ὄρεξι νὰ φάγῃ νηστίσιμα ἀπὸ τὸ μαγειριὸ τῆς λαίμαργίας, ἔπαιρνε μαζὶ τῆς τὴν ὑποκρισίαν, καὶ νάσου εὗρισκεν ὀρθάνοικτο τὸ σπῆτι τῆς φιληνάδας της.

— Ὅριστε, παρακαλῶ, περᾶστε. Ἐχω διὰ Σᾶς . . !

Τὴ Σαρακοστὴ τρώγανε νηστίσιμα, ταῖς ἄλλαις ἡμέραις κρέας, γάλα κτλ. Μὲ το ἓνα χέρι ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους — καὶ μὲ τὸ ἄλλο βροντοῦσαν ἔσθ' ὁ τραπέζι ἀπὸ τὸ πολὺ πιότῳ. Τὸ ἓνα μάτι τους ἔστρεφαν ἔσθ' ὁ οὐρανὸς, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ζητοῦσαν νὰ εὗρουν τίποτε — γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν ταῖς ἀσελεγεῖς ἐπιθυμίας τους. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀρεταὶς ἀπῆλθον τὰ ὠραῖα πράγματα, ὕστερα ἔλαβαν τὸ μεριδιὸ τους καὶ αἱ κακίαι, ἡ ὁποία εἰς ὅλα ἔλεγαν: „Ἄχ, ποτὲς δὲν εἶχαμε τόσο νόστιμας μπουκιὰς ἔσθ' αὐταῖς ποῦ τώρα ἔχουμε ὡς ἐπιδόρπιο ἔσθ' ὁ τραπέζι μας!“

Καὶ ὁ μπουνταλᾶς ὁ Καραγιούζης ὡς τὴν σήμερον δὲν ἔμπορῶσε νὰ καταλάβῃ, πῶς ἔσθ' ἡ εὐκολα ἡ ὑποκρισία ἐφίλιωσε ταῖς ἀρεταῖς καὶ ταῖς κακίας, ἀπ' οὗ πολὺ φυσικώτερο θὰ ἦτανε, ἂν παραδέχονταν ὅτι καὶ αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἀπλάις „ιδιότητες“.